

λυφθῶσιν, ἐπρότεινε νὰ προσδιορίσῃ τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεώς των. Ἐκεῖνοι, τὴν ἀπειρίαν των συναισθανόμενοι, ἀφίνοντο ὅλως διόλου εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ φρονίμου ὁδηγοῦ. Οὗτος λοιπὸν συνεφώνησε μετὰ πλοίαρχου μέλλοντος νὰ ἐκπλεύσῃ εἰς Σουές, καὶ ὅτε ἡ ὥρα ἔφθασε, μετὰ πολλῆς δυσκολίας κατέπεισε τὴν βασιλόπαιδα νὰ ἐμβῇ εἰς τὸ πλοῖον. Συντόμως δὲ κατευωδώθησαν, καὶ ἀπὸ Σουές ὠδοιπόρησαν διὰ ξηρᾶς εἰς τὸ Κάιρον.

Ο ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΟΒΕΛΙΣΚΟΣ ΤΗΣ ΛΟΥΞΟΡ.

ΣΥΝΤΟΜΟΝ περιγραφὴν τῶν Αἰγυπτιακῶν Θηδῶν κατεχωρήσαμεν ἐν Τόμῳ Β'. τῆς Ἀποθήκης, Σελ. 58. Ἐκ τῶν τεσσάρων κυριωτέρων κωμῶν, αἵτινες ἀνηγέρθησαν εἰς τὴν τοποθεσίαν τῆς ἀρχίας ταύτης πόλεως, ἡ Καρνάκ καὶ ἡ Λούξορ, ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὁχθῆς τοῦ Νείλου κείμεναι, κατέστησαν μᾶλλον περιώνυμοι ὥς ἐκ τῶν ἐν αὐταῖς σωζομένων λαμπρῶν ἐρείπων. Ὁ ναὸς τῆς Λούξορ, ὠκοδομημένος ἐγγὺς τοῦ ποταμοῦ, ἔχει πυλῶνα μεγαλοπρεπῆ, βλέποντα πρὸς βορρᾶν, 200 πόδας κατὰ μέτωπον, καὶ 57 πόδας ὑψωμένον ὑπὲρ τὴν σημερινὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐδάφους. Ἐμπροσθεν τοῦ πυλῶνος τούτου ἴσταντο, ἕως πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, οἱ δύο ἐντελέστατοι τῶν σωζομένων ὀβελίσκων, ἐσχηματισμένοι, κατὰ τὸ συνήθες, ἐκ Συηνίτου λίθου· ὁ μὲν, 82 Ἀγγλικῶν ποδῶν τὸ ὕψος, ὁ δὲ, 76 ποδῶν. Πρὸς ὑπόκρυψιν τῆς διαφορᾶς ταύτης ὁ μικρότερος ὀβελίσκος ἦτο τεθειμένος ἐφ' ὑψηλοτέρου στυλοβάτου, καὶ ὅπως οὖν πρὸ τοῦ ἄλλου. Ἀμφοτέρων δὲ τῶν μονολίθων καλύπτουσι τὰ πρόσωπα τρεῖς κάθετοι σειραὶ ἱερογλυφικῶν, ἐξ ὧν ἡ ἐν τῷ μέσῳ εἶναι γεγλυμμένη εἰς σχεδὸν ἐξ δακτύλων βάθος, αἱ δ' ἕτεραι δύο ἐπιπολαιότατα. — Ἡ κατὰ τὸ ὕψος διαφορὰ των προῆλθεν ἴσως ἐκ τῆς δυσκολίας τοῦ νὰ εὐρεθῶσι δύο ἰσομεγέθη τμήματα πέτρας ἄνευ τινὸς ἐλαττώματος.

Ἡ ἐπιτεταγμένη εἰκονογραφία παριστᾷ τὸν χαμηλότερον τῶν Αἰγυπτιακῶν τούτων ὀβελίσκων, ἀνηγερμένον ταῦν εἰς τὴν ἐν Παρίσις Πλατείαν τοῦ Λοδοβίκου Δεκάτου Ἑκτου. Ἀδειαν λαβόντες οἱ Γάλλοι παρὰ τοῦ ἀντιβασιλέως τῆς Αἰγύπτου νὰ μετακομίσωσιν ἀμφοτέρους εἰς τὴν πατρίδα των, ἐναυπηγήσαν πλοῖον ἐξεπίτηδες, καὶ ἀπέστειλαν αὐτὸ, τὸν Μάρτιον τοῦ 1831, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ μηχανικοῦ Κ. Λεβᾶ, μὲ διαταγὰς νὰ μεταφέρῃ τὸν μικρότερον ἐκ τῶν δύο. Μετὰ τρίμηνον ἐργασίαν ὀκτακοσίων ἀνδρῶν κατεσκευάσθη κλιτὸν ἐπίπεδον ἐκ τοῦ ὀβελίσκου εἰς τὸν ποταμὸν, ὅπου τὸ πλοῖον ἦτο προσωρμισμένον· ἀφ' οὗ δὲ περιεκλείσθη ὁ μονόλιθος εἰς σανίδας πρὸς ἀποφυγὴν πάσης βλάβης, κατεβιβάσθη δι' ἀπλουστάτου τινὸς μέσου, ἦτοι δι'

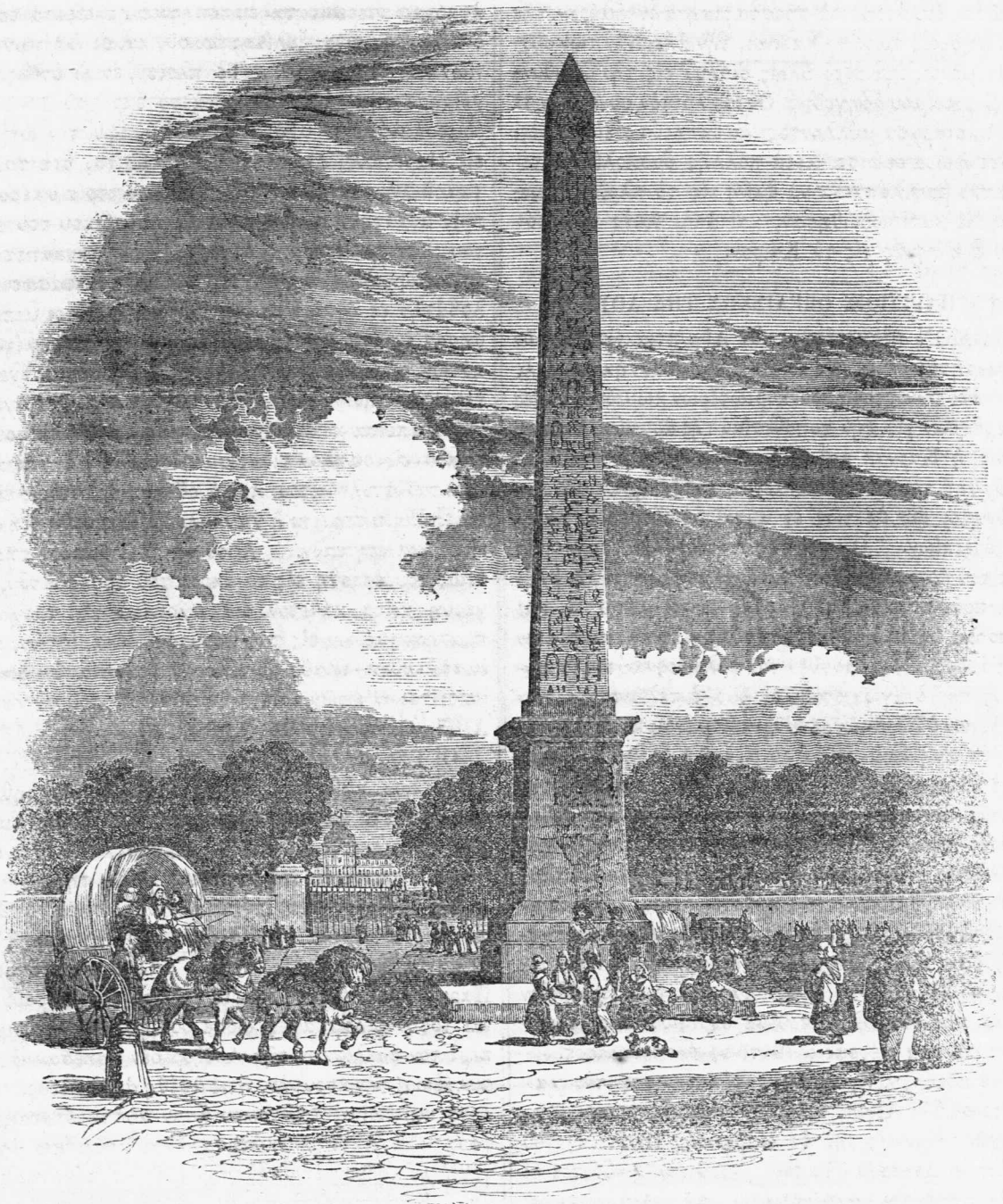
ἀγκύρας στερεώτατα ἐμπεπηγμένης εἰς τὸ ἔδαφος, διὰ μακρᾶς τινος ξυλίνης δοκοῦ, καὶ δι' ὀλίγων σχοινίων καὶ τροχαλιῶν. Τὸ πλοῖον, ἐν ᾧ ἐτέθη, ἀνεχώρησε τῆς Αἰγύπτου κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ 1833, καὶ ῥυμουλκούμενον ὑπὸ ἀτμοπλοίου, ἔφθασεν ἀσφαλῶς εἰς Παρίσιους, Δεκεμβρίου 23, 1833, διὰ τοῦ ποταμοῦ Σηκουάνα. Παρῆλθον ὅμως τρία σχεδὸν ἔτη πρὶν ἀναστηθῇ ἐν τῇ πλατείᾳ Λοδοβίκου τοῦ Δεκάτου Ἑκτου· ἐπειδὴ, ἐκτὸς ἄλλων παρεμπεσόντων ἐμποδίων, ἦτον ἀνάγκη καὶ νὰ κατασκευάσωσι στυλοβάτην ἐξ ὀγκωδεστάτων λίθων. Οὗτοι μετεφέρθησαν ἐκ τῆς Βριττανίδος ἐπαρχίας, καὶ ὁ μέγιστος αὐτῶν, τὸν κύβον ἀποτελῶν τοῦ στυλοβάτου, εἶναι 10 τετραγωνικῶν ποδῶν, καὶ 16 ὑψηλός. Ἐσχηματίσθη ἔπειτα κεκλιμένον ἐπίπεδον, ἄγον ἐκ τοῦ ποταμοῦ εἰς ὁμαλὸν τι κτίσμα ἰσοῦφές μὲ τὴν κορυφὴν τοῦ στυλοβάτου, καὶ ὁ ὀβελίσκος, τεθείς ἐπὶ τινος ξυλίνου φορείου ἢ χαμουλκοῦ, ἀνεσύρθη διὰ σχοινίων καὶ ἐργατῶν. Αφ' οὗ δὲ τὸ ἐν ἄκρον τῆς βάσεώς του ἐφέρθη εἰς τὸ ἄκρον τοῦ στυλοβάτου, ἀνηγέρθη κατὰ κάθετον διὰ σχοινίων καὶ τροχαλιῶν προσηρτημένων εἰς τὰς κορυφὰς δέκα ἰστών, πέντε ἐκατέρωθεν· ἔλαβε δὲ τέλος ἡ ἐργασία ἐν διαστήματι τριῶν ὥρῶν, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ μηχανικοῦ Λεβᾶ, Οκτωβρίου 25, 1836.

Οἱ Γάλλοι ἐπροτίμησαν τὸν μικρότερον τῶν δύο ὀβελίσκων, καθὼ παντάπασιν ἀβλαβῆ διατηρηθέντα, καὶ προσέτι καθὼ ἐλαφρότερον· καὶ ὅμως ζυγίζει 246 Ἀγγλικούς τόνους! Ἡ βάσις του ἔχει ὀκτὼ ποδῶν πλάτος εἰς τὰ εὐρύτερα μέρη τῆς.

Εἰς κίνδυνόν τινα ὑπέπεσεν ὁ ὀβελίσκος οὗτος ἐνῶ ἀνηγείρετο, ὅχι ἐκ τῆς ἀπειρίας τοῦ μηχανικοῦ, ἀλλ' ἐκ παντάπασιν διαφόρου αἰτίας. «Οἱ ἀρχαιολόγοι τῶν Παρισίων,» λέγει ἐφημερίς ἐκεῖνου τοῦ καιροῦ, «εἶναι τόσοι φιλόρπαγες, ὥστε δύο φύλακες τεθειμένοι περὶ τὸν ὀβελίσκον τῆς Λούξορ δὲν ἤρκεσαν νὰ προφυλάξωσι τὴν κορυφὴν, ἥτις ἀφέθη ἀκάλυπτος. Μολοντί αἱ ποιναὶ τοῦ νόμου ἦσαν αὐστηρόταται, διάφορα κλάσματα ἀπεκόπησαν, καὶ κομμάτια ἰσομεγέθη μὲ χάρυον ἐπωλήθησαν πρὸς πεντήκοντα φράγκα. Κατέστη δὲ ἀναγκαῖον νὰ σκεπᾶσιν ὁλόκληρον τὸ μνημεῖον, ὥστε νὰ φυλάξωσιν αὐτὸ ἀπὸ τοὺς Βανδάλους τούτους.»

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ ὀβελίσκου· περὶ δὲ τῆς πλατείας, ὅπου ἴσταται, σημειοῦμεν τὰ ἐπόμενα·—

Ὁ τόπος, ὁ νῦν καλούμενος Πλατεία τοῦ Λοδοβίκου Δεκάτου Ἑκτου, κεῖται μεταξὺ τοῦ κήπου τῶν Τουϊλεριῶν, ἄλλως λεγομένου Κεραμικοῦ, καὶ τῆς παρόδου, ἥτις, ἐκατέρωθεν κατάφυτος ἀπὸ ὑψηλὰ σκιερὰ δένδρα, καλεῖται τὸ Ἡλύσιον Πεδίον·—ἐπωνυμία κομπαστική, διότι οἱ περιπάτοι ὑπὸ τὰ δένδρα

Ὁ Ὑδελίσκος τῆς Λούξορ, ἐν τῇ Πλατείᾳ τοῦ Λοδοβίκου Δεκάτου Ἑκτοῦ, ἐν Παρίσις.

ταῦτα εἶναι πολὺ κατώτεροι τῶν ἐν τοῖς κήποις τῶν ἀνακτόρων, οἵτινες ἐν μέρει δεικνύονται ἀνωτέρω. Περὶ τὰ μέσα τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος πλατεία ἦτον ἄμορφον καὶ ἀκατασκευαστόν τι ἀνοιγμα, ἀνάρμοστος δίοδος μεταξὺ τοῦ λαμπροῦ κήπου τῶν ἀνακτόρων καὶ τοῦ Ἡλυσίου Πεδίου. Ἀλλὰ τὸ 1763, καθ' ἃ ἡ πόλις τῶν Παρισίων ἀνήγειρε χάλκινον ἀνδριάντα εἰς τιμὴν τοῦ Λοδοβίκου ΙΕ., τὸ διάστημα ἢ ἀνοιγμα τοῦτο ἤτοι-

μάσθη πρὸς ὑποδοχὴν αὐτοῦ. Ὁ ἀνδριάς οὗτος, ἔριππον εἰκονίζων τὸν ἀνακτα, καὶ ὡς ὑποστηρίγματα ἔχων τέσσαρας Ἀρετάς, ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τοὺς εὐφυεῖς Παρισίνους νὰ στηλιτεύσωσι τὸν κυρίαρχον διὰ τοῦ ἐφεξῆς διστήχου,

“ O la belle statue ! ô le beau piédestal !
Les Vertus sont à pied, le Vice est à cheval !”

“ Ὠραῖος ἀνδριάς ! ὦραῖος στυλοβάτης !
Ὑποπόδιον αἱ Ἀρεταί, ἔριππος δ' ἡ Καχία !”

Ἡ Πλατεία Λοδοβίκου ΙΕ., ὡς ὠνομάσθη ἐκ τοῦ εἰρημένου ἀνδριάντος, ὑπῆρξεν ἀπ' ἀρχῆς τόπος θανάτου. Καὶ πρὶν ἀκόμη τελειωθῶσιν αἱ περὶ αὐτὴν οἰκοδομαί, κατέστη θέατρον δεινῆς καταστροφῆς. Ἐπὶ τοῦ γάμου τοῦ Λοδοβίκου ΙΓ', Δελφῖνος τότε καὶ κληρονόμου τῆς Γαλλίας, ἐξελέχθη αὐτὴ πρὸς ἐπίδειξιν πυροτεχνημάτων. Μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως, οἱ θεαταὶ ἤρχισαν νὰ ἀναχωρῶσιν· ἄλλοι ὅμως, μὴ γνωρίζοντες ὅτι ἡ ἐπίδειξις ἐτελείωσε, κατεπεύγοντο εἰς τὰ ἔμπροσθεν, προθυμούμενοι νὰ καταλάβωσι τοὺς τόπους τῶν ἀναχωρούντων. Θόρυβος ἠκολούθησεν· 300 καὶ ἐπέκεινα ἔμειναν νεκροί, καὶ τοὐλάχιστον 1200 ἀπέθανον μετ' οὐ πολὺ ἐκ τῶν ἐπ' αὐτοὺς τραυμάτων.

Τὸ πρῶτον αἶμα τῆς Γαλλικῆς Μεταπολιτεύσεως ἐχύθη ἐν τῇ Πλατείᾳ Λοδοβίκου ΙΕ. τὴν 12ην Ἰουλίου, 1789· ὁ δὲ πρῶτος ἐκ τῶν πολυαριθμῶν ἀνδρῶν, ὅσοι ἀπανθρώπως ἐνταῦθα ἐλαιμοτομήθησαν, ἦτον ὁ Λοδοβίκος ΙΓ', ἐξ οὗ καὶ τὸ νῦν ὄνομα τῆς Πλατείας. Ἐνταῦθα προσέτι ἐσφάγησαν—ἡ ὠραία καὶ ὑψηλόφρων βασίλισσα· ἡ ἐθνουσιαστικὴ νεᾶνις Καρλόττα Κορδάη· ἡ μεγαλόψυχος Δέσποινα Ῥολάνδα (ἥτις τελευταίας λέξεις ἀνεφώνησεν ἀποτεινόμενη πρὸς τὸ ἐκ γύψου ἄγαλμα τῆς Ἐλευθερίας, τὸ κατέχον τὴν τοποθεσίαν τοῦ καθαιρεθέντος ὀρειχαλκίνου ἀνδριάντος τοῦ Λοδοβίκου ΙΕ.—«ὦ! Ἐλευθερία, ὅποια ἐγκλήματα πράττονται ἐν ὀνόματί σου!») ὁ Λοδοβίκος Φίλιππος, Δουὲς Αὐρηλίας, πατὴρ δὲ τοῦ νῦν βασιλέως τῶν Γάλλων· ὁ Λαβοϊζιέρ, ὅστις, παρκαλέσας νὰ τὸν χαρίσωσιν ὀλίγας ἡμέρας διὰ νὰ τελειώσῃ ἀξιόλογά τινα πειράματα εἰς ἃ κατεγίνετο, ἔλαβεν ἀπόκρισιν ὅτι ἡ δημοκρατία δὲν χρειάζεται χημικούς· ὁ Κάμιλλος Δεσμουλῖνος καὶ ὁ Δάντων, ἐξ ὧν ὁ ἔσχατος παρεκάλεσε νὰ δείξωσι τὴν φοβεράν κεφαλὴν του εἰς τὸν λαὸν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους δούλους τε καὶ ὄργανα τοῦ Ῥοβεσπιέρρου· ἑωσοῦ, περιστεφόμενος ὁ τροχὸς τῆς σφαγῆς ἐφθασε, τέλος, καὶ εἰς τὸν Ῥοβεσπιέρρον αὐτὸν καὶ τοὺς συνεργούς του. [Ἴδε Τόμ. Ε. Σελ. 59-61.]

Μετὰ τὴν ἐκκρήνιν τῆς Πολιτικῆς Μεταβολῆς καθιέρθη ὁ ἀνδριὰς τοῦ Λοδοβίκου ΙΕ., καὶ ἡ Πλατεία μετωνομάσθη, πρῶτον Πλατεία τῆς Μεταπολιτεύσεως, ἔπειτα Πλατεία τῆς Ὁμονοίας· ἀφοῦ δ' ἐπανῆλθον οἱ Βουρβόνοι, ἔλαβε τὴν πρώτην ἐπωνυμίαν τῆς Πλατείας τοῦ Λοδοβίκου ΙΕ., καὶ ταύτην διετήρησεν ἑωσοῦ ὁ Κάρολος Ι. μετέβαλε τὸ Δεκάτου Πέμπτου εἰς τὸ Δεκάτου Ἑκτου, σκοπὸν ἔχων νὰ ἀνεγείρῃ ἀνδριάντα εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἀτυχοῦς ἐκεῖνου μονάρχου. Ὁ ἀνδριὰς ὅμως οὗτος οὐδέποτε ἀνηγέρθη· καὶ μετὰ τὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 1830 ἐπιγραφὴ ἐτέθη ἐπὶ τῆς βάσεως τοῦ μέλλοντος ἀνδριάντος,

δηλοῦσα ὅτι ἐπὶ τοῦ τόπου αὐτοῦ ἤθελέ ποτε ἀνεγερθῇ μνημεῖον τοῦ Χάρτου. Ἀλλ', ὡς παριστάνει ἡ εἰκονογραφία, ἡ Πλατεία κατέχεται νῦν ὑπὸ τοῦ Ὁβελίσκου τῆς Λουῆζ.

Ἐκ τοῦ παλατίου τῶν Τουίλεριῶν πληθὺς ἀξιολόγων ἀντικειμένων παρίσταται εἰς τὸν θεατὴν. Ἐκ τῶν περίξ αὐτοῦ ἀριστουργημάτων τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ ῥίπτει τὸ βλέμμα εἰς τὸ ὠραῖον τοῦτο λείψον τῆς ἀρχαίας Αἰγυπτιακῆς τέχνης καὶ πολυτελείας, ἱσταμένον ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ τόπου, ὅστις ἦτο κατὰ λέξιν «ἀγρὸς αἵματος» εἰς φοβεράν ἐποχὴν. Πέραν αὐτοῦ φαίνεται ὁ διὰ τοῦ Ἡλυσίου Πεδίου δρόμος, ἀναβαίνων εἰς τὸ μέτριον ὕψωμα τὸ ἔχον ὡς κορωνίδα τὴν θριαμβικὴν ἀψίδα, ἥτις ἤρχισε μὲν ἐπὶ τοῦ Ναπολέοντος, αἰχμαλώτου καὶ ἐξορίστου ἀποθανόντος, ἐτελείωσε δ' ἐπὶ τοῦ Λοδοβίκου Φιλίππου, ὅστις εἶδε τὴν ἀρχὴν τῆς Πολιτικῆς Μεταβολῆς, ἐξ ἧς ὁ μὲν πατὴρ του ἀπέθανεν, αὐτὸς δὲ κατήντησε νὰ περιπλανᾶται εἰς τὴν Εὐρώπην· καὶ ὅστις διὰ δευτέρας Μεταβολῆς ἐγένει βασιλεὺς τῆς Γαλλίας.

Ο ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ.

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ Νικόλαος, μόλις ἀναβὰς ἐπὶ τοῦ θρόνου, ἀνεκάλυψεν ὀργανιζομένην καθ' ἑκαστοῦ ἀπερίσκεπτον συνωμοσίαν· ἐκ τούτου ἡ Πετρούπολις, ὡς ἦτον ἐπόμενον, διαταράχθη σφοδρῶς· ἀλλ' ἡ διεγερθεῖσα συγκίνησις ἔλαβε περισσὸν χρόνον νὰ καταπαύσῃ, πρὶν γνωρίσῃ τὸ δημόσιον τὴν περὶ τῶν συνωμοτῶν ἀπόφασιν. Ἐξ μῆνες παρῆλθον, μῆνες φρικίδους μετεωρισμοῦ καὶ ἀνησυχίας εἰς τοὺς φίλους τῶν ἀτυχῶν δεσμίων. Ἐπὶ τέλους, τὴν 14ην Ἰουλίου, ἡ ἀπόφασις τοῦ ὑπερτάτου δικαστηρίου ἐφάνη ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Πετρούπολεως. Τριάκοντα ἐξ τῶν ἐναχθέντων κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον, οἱ δὲ λοιποὶ εἰς τὰ μεταλλεῖα καὶ εἰς ἐξορίαν. Ὁ φίλος καὶ προστάτης μου, Κόμης Ἀλέξιος Β. περιελαμβάνετο εἰς τὸν κατάλογον τῶν πρώτων· ἀλλ' ἡ ἐπιείκεια τοῦ αυτοκράτορος συνεκράσε τὴν αὐστηρότητα τῆς δικαιοσύνης, καὶ πέντε μόνον ἐκ τῶν καταδικασθέντων ἀφέθησαν νὰ θανατωθῶσι, τῶν δ' ἐπιλοίπων τριάκοντα ἐνὸς ἡ ποινῇ μετεβλήθη εἰς ἐξορίαν. Τὸ ὄνομα τοῦ φίλου μου εὐγνωμόνως εἶδον μεταξὺ τῶν δευτέρων.

Τὴν ἀγγελίαν ταύτην ἀναγνούς, ὤρμησα εἰς τὴν ὁδόν, καὶ ἔτρεχον ἀπνευστί, ἑωσοῦ ἐφθασα εἰς τὸν οἶκον τῆς ἀγαπητῆς Λουίζης του. Περὶ αὐτῆς ἀρκεῖ πρὸς τὸ παρὸν νὰ εἶπω ὅτι ἦτο νέα, ἐρασίμια, καὶ εἰδημῶν Γαλλίς, ἥτις, εὐνοίαν πρὸς ἐμὲ τρέφουσα καθὼς γνώριμον τῆς ἐν Παρίσιος ἀδελφῆς της, καὶ μεγάλα μέσα ἔχουσα ὡς κομωτρία (modiste) πρώτης τάξεως ἐν Πετρούπολει, μὲ καθυποχρέωνε διὰ τῆς προστασίας της. Μεταξὺ τῆς ἀληθοῦς ἀξιεράστου ταύτης γυναικὸς καὶ τοῦ Κόμητος εἶχεν ὑπάρξει ἐπὶ τινὰς ἐνιαυτούς ἀγάπη, ὅχι μὲν καθιερωμένη (ὡς ἔπρεπε) δι' ἐκκλησιαστικῆς τελετῆς, ἀλλὰ τὸσον πολυχρόνιος καὶ τὸσον βαθέως ἐρριζωμένη ἐν ταῖς καρδίαις ἀμφοτέρων, καὶ τὸσον ἀξιώτιμος διὰ τὴν ἀμοιβαίαν σταθερότητα καὶ καλοκάγαθίαν των, ὥστε καὶ τῆς μητρὸς αὐτῆς καὶ τῶν ἀδελφῶν τοῦ Κόμητος ἐφελίκυσε τὴν συμπάθειαν. Ἀλλὰ νὰ ἐπανέλθω εἰς τὸ προκείμενον—ἐδῆρξα τὴν Λουίζαν μετ' ἀντιτύπου τῆς ἐφημερίδος εἰς τὴν χεῖρά της, καὶ βεβουλημένην εἰς τὰ δάκρυα, δάκρυα ὅμως εὐφρόσυνα—